

която бѣше направена отъ лѣво и по-долу отъ първата. Гърменъето изъ два тона, не зная защо, се стори на нашитѣ артилеристи много докачителенъ; тѣ го счетоха за съвсѣмъ не дозволителна дързостъ и хванаха постоянно да гърмятъ все върху тая втора батерия; но и Турцитѣ продължаваха да отговарятъ. Първата батерия бѣше престанала да гърми, вѣроятно по причина на нѣкакво повреждане, но пакъ начала да работи като оправн сега своя топъ тъкмо срѣщу Подтягинската батерия, което ме накара да се почувствамъ въ по-лошо положение, отъ колкото азъ се намѣрвахъ слѣдъ първия гърмежъ; но и сега азъ скоро навикнахъ на туй опасно забавление, понеже видѣхъ че гюллета или не достигаха и се прѣскаха прѣдъ насъ, или преминуваха високо надъ нашитѣ глави и падаха на шосето, или лѣтяха прѣзъ него въ другата долина, гдѣто и изчезноваше тѣхния зловѣщъ гласъ. Артилерийското сражение се продължаваше. Гръмътъ на стрѣлбата и разнасянъето на отзивътъ на гласа въ горитѣ, хученъето и свиренъето на нашитѣ и на неприятелскитѣ гюллета, — всичко това заглушаваше въздухътъ съ една величественна, но страшна музика, а така азъ като забравихъ опасността съ голѣмо любопитство слѣдвахъ тая грандиозна игра. Не осѣтихъ кога замина повече отъ единъ часъ отъ като сме дошли на батерията, па колкото и да ми се искаше още да стоя, но понеже не желая даромъ да си полагамъ животътъ въ опасностъ, заради това си и отидохъ заедно съ доктора Л. Сега намъ предстоеше по-голѣма опасностъ, защото твърдѣ вѣрно бѣше забѣлѣжванъето че най-опасното мѣсто въ по-